

Συλλογος Προστασιας ΚΑΜΠΟΥ
k

Συλλογος Οικολογιας k ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

*

Η ΑΡΝΗΣΗ ΜΑΣ
ΓΙΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ
ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

*

Ο κάμπος, μοναδικότητα ε' οφον του Ελλαδικού και παχυόβριο ιδως χώρο, απειλείται σήμερα όσο ποτέ αργότε από τη μαστιχα μιας ανισόρροπης, τουριστικής ανάπτυξης

Λέγοντας κάμπος και γενικότερα περιβάλλον του κάμπου εννοούμε το τελικό αποτέλεσμα πάχει προκύπει σε μια περιοχή του νησιού μας απ' τη σύνδεση:

- α) Της ρυμοτομίας και των μανδρότοιχων έτσι όπως ανάμεσα στους αιώνες διαμορφώθηκαν
- β) Της αναρχίας κτιριακού όχλου και υπαρχιερχειμένης χής
- γ) Της αύλης (βοσκαροτής πολλές φορές) και της αύλοπορτας.
- δ) Τού Μαχχανοπήγαδου και της Περχυορας
- ε) Τού αρχοντιού με τον συγκεντρωμένο όχλο και τη διατή του αρχιτεκτονική.
- στ) Τών ναών και των περίτεχων καφεπαναριών
- ζ) Τών εσπεριδοειδών και τού παραδοσιακού τρόπου υπαρχιερχειάς των
- η) Της γαλήνης και της ήσυχίας
- θ) Τού συγκεντρωμένου τρόπου που ζούν και επικοινωνούν οι άνθρωποι ε' αυτόν τον χώρο.
- ι) Της ιστορίας που χαραχτηκε πάνω στην πέτρα των θυμιανών και το μάρμαρο

Ταυτό λοιπόν το τελικό αποτέλεσμα, ο κάμπος, αποτελεί πολιτιστική κληρονομιά τεράστιας σημασίας για την καυτούρα της γενιάς μας και των επόμενων που θαρδουν

Ο κίνδυνος της ανέχερης ξενοδοχειακών μονάδων είναι υπαρκτός και άμεσος.

Άνθρωποι της πολιτείας · χωρίς κουτούρα, χωρίς γνώση κι άχόση για τον τόπο και τους ανθρώπους του, ιδιώτες "δοκιμοί επενδυτές", κυνικοί κυνηγοί τού κέρδους μ' όποιο αντίτιμο, εμμεταλλευόμενοι τόν ρητορικό για τόν Έλληνα εργαζόμενο νόμο 1262, είναι υπεύθυνοι για τούτο τόν κίνδυνο.

Αν τελικά κτιστούν, τότε ο κάμπος παύει να υφίσταται. Στην ανέχερη της πρώτης μονάδας, δάχει αρχίζει ή αρχή τού τέλους, για τήν τήν μοναδικότητα. Και δάνα ντροπή για όρους μας.

Μιζάν - οι μέ τόν 1262 επενδυτές - για σχεδιασμούς που εβόνται απόλυτα τήν καμπύβιη κηφρονομία. και προτείνουν ως επιχείρημα τή χρήση θυμαναύβιης πέτρας ως υφικού στις όγεις τών διάφορων κτιριακών όγκων.

Όμως δεν μιζάν, για τó ότι : αυτοί οι σχεδιασμοί δάνα υπεύθυνοι για τά αμόρους :

α) Για τήν πρόβδση κι άλλων όγκων στους ήδη υπάρχοντες και επομένως στην αστάρρηση τής αναρχίας κτιριακών όγκων και πρόσβινου μίας αναρχίας που ήδη έχει βαρυνθεί από τις οικιστικές ανάγκες τού ντόπιου πληθυσμού.

β) Για τήν ήχορύπανση και επομένως τήν απώλεια τής ήσυχας και τής γαλήνης πούνα βασιμό συστατικό για τó που ονομάσαμε περιβάλλον τού κάμπα

- γ) Για τη γρήγορη μεταβολή της ρυμοτομίας
στον χώρο μελλοντικά εξαιτίας του συχνοινω-
γιασμού φόρτου. Και όπως είναι φυσικό, τυχούσα
αφθίωση της ρυμοτομίας συμβαίνει καταστροφή
- δ) Για την μόλυνση του υπεδάφους από τα απόβλητα
και υστά συνέπεια των πηγαδιών με άμεσες επι-
πτώσεις στην υγεία. Είναι γνωστή και αναμενόμενη
την ή έμφυση στοιχειώδους υποδομής αποχέτευσης
στην περιοχή. Τα περί βιολογικών καθαρισμών είναι
μάλλον άσφαρη και συνηθέστατα χρειάζονται μόνον
όταν πρόκειται για εκχυρίσεις.
(Για παράδειγμα: Μία απλή εκχάρωση ρέχεται βιολογι-
κά καθαρισμός. Αλλά και άλλα στάδια - από τα εξη
συνοφισιά - να έχουμε παρὶ υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης)
- ε) Για τον άρχο θάνατο ὄλων των αρχοντιών. Αύτως των
ἀριστοαρχιματών πολλές φορές αρχιτεκτονικῆς παύ ή
αδιαφορία της πολιτείας τους ἄφησε μόνη ελπίδα ζωῆς
μία εωστή τουριστική ἀνάπτυξη.
- στ) Για τη στέρηση από τους καμπούρους του Τουρισμού
ως πρόσδετης βοήθειας στην δύσμορη σήμερα επιβίωση τους
Είναι ἀφελεια να ισχυρισθεί κανείς: ὅτι αὐτό που ή δυνα-
τότητα του καμπούση τῶ επιτρέπει να φτειαξει δῶ
συναγωνισθή τῶ ξενοδοχειακά τῶσ, τις γνωριμίες
καί τις διασυνδέσεις τῶν ἐξέω του ἑλληνα ἐρχαζόμενου
ἐπενδυτῶν

γ) Για το σημαντικότερο ίσως όλων, μια και ενδιαφέρει όλους τους χιώτες. Την έλλειψη νερού και τη βεβαρυμένη ποιότητα αυτού που υπάρχει.

Δεν μιλούν οι επενδυτές για το πώς οι σχεδιασμοί τους θα συντηρήσουν τα περιβόητα από την έλλειψη νερού. Δεν μιλούν οι επενδυτές για το ότι οι σχεδιασμοί τους αυτοί περιορίζουν στους χιώτες και θα περιορίσουν ακόμα περισσότερο τις ανάγκες τους για νερό, ενώ ταυτόχρονα εκατοντάδες κυβικά νερού θα συμβάλλουν στην αύξηση των ταξιδιών των ιδιότυπων αυτών επενδύσεων. Είναι πολύ βουβοί. Και αυτοί και οι σχεδιασμοί τους.

Σε τούτη όμως τη βιωπή των σχεδιασμών χρωστούμε την υατάρρα που γέρεται σήμερα καρφας, αύριο ίσως Εμποριός, κάμπος,, Νοχός κλπ

Δεν είμαστε αρνητές της δετικής αμβροχής που μπορεί ναχή ο Τουρισμός. Κι ίσως καδένας μας είδε πριν από πολλούς τις δυνατότητες τουριστικής αξιοποίησης του κάμπα. Αλλά σωστής αξιοποίησης με βεβαίως έσχατες τις παραμέτρους που αναφέρθηκαν

Η αναβίωση αυτού που περιγράφει ένας μανδρότοιχος σήμερα στον κάμπο θα μπορούσε να είναι:

Πηγή έλξης ως επιλεγμένο και προσδοκώμενο τουρισμό

Πηγή δουλείας στους ντόπιους

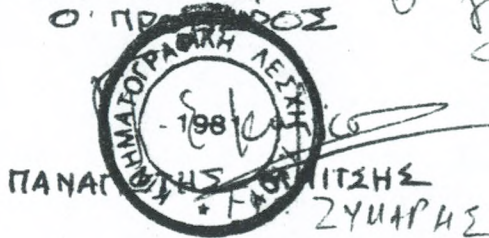
Αριστη ίδρυση πρωτογενούς τρέμας και τουριστικής ανάπτυξης.

Φιλοξενία και επικοινωνία μεταξύ ανθρώπων διαφορετικών εθνών.

Απευδυνόμαστε μ' όση δύναμη έχει τούτος
 ο γόχος, σε κάθε γορέα, σε κάθε γάλλοχο
 σε κάθε χιώτη σε κάθε άνθρωπο:

Π' αγάπησε το νησί και τον κάμπο
 πούνιωσε την αγωνία όλων εκείνων που
 περήφανα βέχουν να συμμετέχουν στον πατριωτισμό
 που δυνάμωσε την ελπίδα για μια πληρέστερη γενιά
 ζητώντας: να συμμετάσχει στην άρνησή μας
 γιαυτό που πάει να γίνει στον τόπο που
 γεννηθήκαμε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΙΝ/Η Για τον Φ.Ο.Χ.
 ΛΕΣΧΗ ΧΙΟΥ
 Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο γραμματέας ΤΑ ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ

Η αφορέας
 κ. α. α.
 Ο αντιπρόεδρος

ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
 ΚΑΜΠΟΥ:
 Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΥΣΟΣ*

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ
 ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΟΝΤΟΣ
 Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΑΤΣΑΡΟΝΗΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ
 ΦΙΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΚΟΡΑΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΡΟΜΜΥΔΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗ
 ΟΜΑΔΑ ΧΙΟΥ
 Η ΔΕΙΞΗ

Η ΔΕΙΞΗ

Η περιοχή του Κάμπου, η οποία εκτείνεται νότια της πόλης, είναι μία περιοχή ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, που ξεχωρίζει για το εύφορο πεδινό της έδαφος και το πλούσιο υδροφόρο στρώμα, τα οποία συνδυασμένα με το μικροκλίμα της περιοχής βοήθησαν στο ν' αναπτυχθούν καλλιέργειες εσπεριδοειδών τέτοιες που να είναι μοναδικές, όπως το χιώτικο παρτοκάλλι και μανταρίνι. Η οικονομική ζωή της περιοχής γνώρισε μεγάλη άνθιση στα χρόνια που πέρασαν βασισμένη κυρίως στην καλλιέργεια των εσπεριδοειδών. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την εμπορία του προϊόντος, (εξαγωγές - ναυτιλία) είχε σαν αποτέλεσμα το να ακμάσει η περιοχή οικονομικά και πολιτιστικά επί αιώνες (Γενοσυκρατία - Τουρκοκρατία), δείγματα δε αυτού του πολιτισμού αποτελούν τ' αρχιτεκτονικά δημιουργήματα του Κάμπου (μαντρότοιχοι, βρύσες, εκκλησίες, καμπαναριά, σπίτια αυλές, στέρνες, πέργκολες).

Όλα αυτά αποτελούν ιδιαίτερη αρχιτεκτονική σχολή η οποία συδύασε σε μία ενότητα στοιχεία της Βυζαντινής, Γενοβέζικης και Αραβικής αρχιτεκτονικής καθώς και της νεοκλασσικής αρχιτεκτονικής του περασμένου αιώνα, και τα ανέδειξε κύρια με το ντόπιο δομικό υλικό της περιοχής την θυμανούσικη πέτρα.

Στο σημείο αυτό να τονίσουμε ότι η άνθιση (οικονομική, πολιτιστική) της περιοχής, οφειλόταν στον αρμονικό συνδυασμό πρωτογενή, δευτερογενή και τριτογενή τομέα της οικονομίας, που όμως στηριζόταν κύρια στην ψηλή απόδοση και ανταγωνιστικότητα των αγροτικών προϊόντων της περιοχής.

Στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια παρατηρείται μία σταδιακή εγκατάλειψη της καλλιέργειας των εσπεριδοειδών, και παράλληλα μία συρρίκνωση της καλλιεργούμενης γης η οποία οικοπεδοποιείται (καμμένος Πύργος, Φάρκαινα κλπ.). Οι σημαντικές αυτές αλλαγές που οφείλονται στο ρεύμα της αστυφιλίας και της διόγκωσης του τριτογενή τομέα (ναυτιλία κύρια και εμπόριο) σε βάρος του πρωτογενή, είχαν σαν αποτέλεσμα τη μετατόπιση του εργατικού δυναμικού σε μη παραγωγικές ασχολήσεις. Η κρίση της ναυτιλίας στη συνέχεια, με τα προβλήματα που δημιούργησε, αντί ν' αποκαλύψει την ουσία του

προβλήματος των εξαρτημένων οικονομιών, οδήγησε με την παρότρυνση και της πολιτείας, ειδικά τα 4-5 τελευταία χρόνια, στην επιλογή της τουριστικής ανάπτυξης σαν μονόδρομου στην οικονομική δραστηριότητα του νησιού και του Κάμπου ειδικότερα.

Μιά τέτοια επιλογή είναι υπαγορευμένη από συμφέροντα ξένα μ' αυτά της περιοχής, ενώ συνάμα κρύβει κάθε άλλη εναλλακτική λύση που θα βοηθούσε την περιοχή να ζήσει, αξιοποιώντας τις δικές της, πλουτοπαραγωγικές πηγές. Μιά τέτοια αντιπαραγωγική εξέλιξη θα σήμαινε την καταστροφή της περιοχής και την πλήρη αλλαγή της ιδιαιτερότητας της όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Οι ντόπιες ποικιλίες πορτοκαλλιού και κύρια μανταρινιού ενώ θεωρούνται από τις καλύτερες όσον αφορά τη γεύση, το άρωμα και την εμφάνιση, παραμελούνται στην αγορά και ωθούνται στις χωματερές, την ίδια στιγμή που το κράτος, πραγματοποιεί κτηρές εισαγωγές εσπεριδοειδών από το εξωτερικό, με απαकर्ύφωμα την εισαγωγή χυμού (Βραζιλίας) για εμπλουτισμό των ντόπιων ελληνικών. Χαρακτηριστικό είναι επίσης ότι κυκλοφορούν ακόμα και στη χιώτικη αγορά, συσκευασμένοι χυμοί από χώρες που δεν είναι εσπεριδοπαραγωγές (Γερμανία, Ολλανδία). Την ίδια στιγμή το εργοστάσιο χυμού, ιδιοκτησίας του συνεταιρισμού, παρά τους κάποιους εκσυγχρονισμούς που γίνονται και προβάλλονται κατά διαστήματα, δεν διαθέτει εκείνη την λειτουργία και αποθηκευτική ικανότητα που θα του επέτρεπε να διαθέτει το προϊόν (χυμό) στη φυσική του κατάσταση όλες τις εποχές του χρόνου, τόσο στη ντόπια κατανάλωση όσο και στις εξαγωγές που γίνονται για εμπλουτισμό. Είναι σαφές ότι ο εκσυγχρονισμός που έχει ανάγκη το εργοστάσιο πρέπει να περιλαμβάνει αποθήκες βαθειάς κατάψυξης και εξοπλισμό που θα παράγει και αξιοποιεί όλα τα παραπροϊόντα της παραγωγής χυμού.

Όλα αυτά, συνδυασμένα με την κακαοδιοίκηση και την αδιαφορία των συνεταιρισμών, οι οποίοι πολλές φορές εκπροσωπούνται από άτομα ξένα προς τους αγρότες (π.χ. ξενόδοχους), και ασκούν μικροσυμφεροντολαγική και μικροκομματική πολιτική, οδήγησαν στην υπανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας του προϊόντος και στην προβληματική του διάθεση.

Στο χρονικό διάστημα που συντελούνται όλες αυτές οι διαφοροποιήσεις, η Τοπική Αυτοδιοίκηση παραμένει παθητικός

θεατής του βιασμού της περιοχής ανίκανη ν' αντιδράσει. Μαντρότοιχοι γκρεμίζονται και στη θέση τους ξεφυτρώνουν όγκοι από τσιμεντόπλιθους και αλουμινοκατασκευές ξένοι προς κάθε έννοια αισθητικής και ωραίου. Πανέμορφα αρχοντικά καταρρέουν στο πέρασμα του χρόνου ή κατεδαφίζονται για ν' αντικατασταθούν από σύγχρονα εκτρωματικά κατασκευάσματα. Όλα αυτά γίνονται με την ανοχή, πολλές φορές ακόμα και με την άδεια, των επισήμων αρχών. Ακόμα κι όταν δόθηκε η ευκαιρία στη Δημοτική Αρχή να σταματήσει την καταστροφή (πρόταση Ξηντάρη), δεν είχε την απαραίτητη βούληση να υιοθετήσει δραστικά μέτρα, έστω και μεταβατικού χαρακτήρα, μέχρι να υπάρξει ολοκληρωμένη μελέτη για την περιοχή του Κάμπου. Οι παλινωδίες και υποχωρήσεις του Δημοτικού Συμβουλίου συνεχίστηκαν και μέχρι τις τελευταίες συνεδριάσεις του, όπου αποφάσισε να κλείσει την πόρτα στα ξενοδοχεία και ν' ανοίξει τα παράθυρα, σαρκάζοντας προκλητικά την αγωνία και τον πόνο του χιτώτικου λαού για την τύχη της περιοχής.

Κοντά σ' όλα αυτά έρχονται οι κύριοι υπεύθυνοι της δημιουργίας των προβλημάτων του Κάμπου, σαν όψιμοι Μεσσίες, να προτείνουν λύσεις για όσα οι ίδιοι δημιούργησαν, προσαρμοσμένες στην εξυπηρέτηση αλλοτρίων συμφερόντων, στοχεύοντας στην εκποίηση της αγροτικής γης, την περιθωριοποίηση του πληθυσμού και τη χρησιμοποίησή του σαν φτηνού εργατικού δυναμικού στις επιχειρήσεις τους, που χτίζονται πάνω στην ξεπουλημένη γη των περιβολιών και χωραφιών. Ο τουρισμός που προβάλλεται σαν πανάκεια για την λύση όλων των προβλημάτων (τα οποία θα δούμε πιο κάτω κατά πόσο τα λύνει ή όχι), προσθέτει άλλο ένα σοβαρό πρόβλημα στην επιβίωση της περιοχής σαν αγροτικής. Το πρόβλημα του νερού.

Είχαι πασιφανές ότι το πρόβλημα της έλλειψης νερού και της χαμηλής του ποιότητας, επιδεινώνεται από την αστικοποίηση της περιοχής σε συνδυασμό με την τουριστική ανάπτυξη. Στο πρόβλημα αυτό οι υπεύθυνοι εθελοτυφλούν εγκρίνοντας προγράμματα (προς όφελος ποιών;) και κωφεύοντας ακόμα και στις προειδοποιήσεις των ειδικών υπηρεσιακών παραγόντων. Μιά τέτοια προειδοποίηση που έλεγε : "... να μην επιβαρύνουμε άλλο την ήδη λειψυδρή περιοχή της Κεντρικής Χίου και με άλλες τουριστικές εγκαταστάσεις", έκανε ο Μ. Αβδελιώδης στο 1^ο Αναπτυξιακό Συνέδριο Χίου, το 1967. Σαν απάν-

τηση η πολιτεία δίνει άδειες για ξενοδοχεία, προσφέροντας αφειδώς τα χρήματα του Έλληνα φορολογούμενου υπό μορφή επιδοτήσεων και δανείων ύψους δισεκατομμυρίων, για επενδύσεις οι οποίες είναι αμφίβολο αν θα ανεβάσουν το βιοτικό επίπεδο του ντόπιου πληθυσμού. Εκείνο που σίγουρα θα επιτύχουν οι επενδύσεις αυτές είναι να οικοπεδοποιήσουν σταδιακά την περιοχή, εκδιώκοντας τους ντόπιους από την ίδια τους τη γη η οποία θα περάσει στα χέρια λίγων επενδυτών που θα γίνουν έτσι πραγματικοί επικυρίαρχοι της ~~της~~ περιοχής. Η πείρα πολλών άλλων τουριστικών νησιών (Κέβκυρα, Ρόδος, Μύκονος, Ζάκυνθος κλπ.), αλλά και του δικού μας Καρφά, μαρτυράει πολλά.

Από την άλλη μεριά για τον Κάρπο ακολουθείται μία πολιτική ελλειπών χρηματοδοτήσεων ή χρηματοδοτήσεων με αμφίβολη βιωσιμότητα (π.χ. χωματερές, ζερίζωμα δέντρων ντόπιας ποικιλίας για αναδιάρθρωση καλλιιεργειών). Η πολιτική αυτή αντί να λύνει, διαιωνίζει τα προβλήματα (σκοπίμα θάλαγε κανείς) της περιοχής, κι έχει σαν συνέπεια ν' αυξάνει διαρκώς η όρεξη των επενδυτών οι οποίοι προσπαθούν να εμπορευθούν οτιδήποτε, ακόμα και τις πολιτιστικές πνευματικές αξίες καταστρέφοντας τα πάντα στο πέρασμά τους. Το ιδεολογικό πρόσχημα που προβάλλουν οι όψιμοι "προοδευτικοί" είναι η επικοινωνία και φιλία μετξύ των λαών που συνδυάζονται βέβαια και με το (δικό τους) οικονομικό όφελος. Εμείς σε απάντηση των επιχειρημάτων τους, αντιπαραθέτουμε διαπιστώσεις ερευνών του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ) για τον τουρισμό. Βλέπουμε λοιπόν ότι η μόνη σχέση ανάμεσα στον τουρίστα και τον ντόπιο είναι η σχέση πωλητή αγοραστή, η μόνη επαφή με τον πολιτισμό είναι με όσα το τουριστικό κύκλωμα κρίνει ότι αφήνουν κέρδος. Έτσι κάτω από τέτοιες ιδεολογικές προφάσεις, μετατρέπουν τις ανθρώπινες σχέσεις σε εφήμερες εμπορικοποιημένες σχέσεις, όπου τα πάντα γίνονται ιφτηνό εμπόρευμα, ακόμα και αξίες όπως η Ιστορία, η εθνική ταυτότητα, ο πολιτισμός. Τελικά ο τέτοιου είδους τουρισμός (μαζικός) δεν προσφέρει στο ελάχιστο επαφή και αλληλοκατανόηση ανάμεσα σε λαούς. Εκείνο που σίγουρα προσφέρει είναι υπερκέρδη σε μία κάστα ανθρώπων (την αποκαλούμενη "λούμπεν μπουρζουαζία"), οι οποίοι πολλές φορές αγνοούν και παραβλέπουν τις πραγματικές ανάγκες του ντόπιου πληθυσμού. Επίσης "προσφέρει" εμπορικοποίηση της τοπικής παρά-

δοσης, μισμητισμό των κοινωνικών και καταναλωτικών προτύπων των τουριστών, αποξένωση των ντόπιων στην ίδια τους τη χώρα, διάβρωση των ηθών.

Στα πλαίσια αυτά θεωρούμε ότι, η μονόδρομη τουριστική ανάπτυξη που γίνεται προσπάθεια να δρομολογηθεί και για τον Κάμπο, προτεινόμενη κι επιδοτούμενη από το κράτος σαν λύση των προβλημάτων που το ίδιο δημιούργησε, όχι μόνο δεν θα λύσει τα προβλήματα των κατοίκων, αλλά θα δημιουργήσει άλλα πολύ χειρότερα, καταστρέφοντας συγχρόνως το φυσικό περιβάλλον, ισοπεδώνοντας τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες, και εξαντλώντας μέχρι μηδενισμού κάθε πηγή φυσικού πλούτου. Κι αυτό διότι η τέτοιου είδους ανάπτυξη θα εξαφανίσει σταδιακά το βασικό χαρακτηριστικό στοιχείο του Κάμπου, που είναι η οικογενειακή αγροτική παραγωγική μονάδα. Η οποιαδήποτε προσπάθεια ανάπτυξης του Κάμπου πρέπει να στηριχθεί αποκλειστικά και μόνο στη διατήρηση του στοιχείου αυτού σαν κύτταρο της οικονομικής διάρθρωσης της περιοχής.

Παράλληλα πρέπει να εξασφαλιστεί η επάρκεια νερού (με βελτιωμένα ποιοτικά χαρακτηριστικά), προχωρώντας σε ουσιαστικά μέτρα όπως εκτεταμένες αναδάσώσεις, προστασία των δασών, μικρά φράγματα εμπλουτισμού, μείωση της αστικοποίησης κλπ.

Η διαμονή τουριστών στον Κάμπο αν γίνει, μπορεί να γίνει σε μικρές οικογενειακές μονάδες φιλοξενίας τουριστών, που θα λειτουργούν αρμονικά σύμφωνα με τον τρόπο ζωής του πληθυσμού, και θα διατρέφονται κατά το μεγαλύτερο μέρος από τα προϊόντα του αγροκτήματος. Η λύση αυτή σαν συμπλήρωμα στις αγροτικές δραστηριότητες των ντόπιων (που θα ενισχυθούν για την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων τους) διατηρεί μιά ισορροπία στην περιοχή, δεν καταστρέφει τις δεντρακαλλιέργειες και δεν επιβαρύνει πληθυσμιακά την περιοχή. Απαραίτητη προϋπόθεση θεωρούμε επίσης την διατήρηση και αναπαλαίωση των υπάρχοντων κτιριακών όγκων με την ταυτόχρονη απαγόρευση ανέγερσης νέων κτιρίων για ξενοδοχειακή χρήση.

Έτσι κι αλλιώς κύριο μέλημα στην ανάπτυξη της περιοχής πρέπει να είναι η ενίσχυση της αγροτικής πρωτογενούς και δευτερογενούς παραγωγής, ώστε ν' αποτελεί την βασικότερη πηγή εισοδήματος των ντόπιων και να υπερισχύει στις προτιμήσεις τους απέναντι σε οποιαδήποτε τουριστική απασχόληση.

Τελειώνοντας θέλουμε να τονίσουμε ότι η υπερτροφική "μονοκαλλιέργεια" του τουρισμού όχι μόνο δεν αποτελεί το φάρμακο για την ανάπτυξη της περιοχής, αλλά αντίθετα είναι το δραστικό και θανατηφόρο δηλητήριο της.

ΧΙΟΣ, Αύγουστος του 1989

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Εμείς οι καθηγητές της Χίου, σαν πνευματικοί άνθρωποι, έχουμε πρόσθετη ευαισθησία σε ότι αφορά την πνευματική και πολιτιστική παράδοση του νησιού μας.

Θεωρούμε λοιπόν χρέος μας, κάθε φορά που αυτή η παράδοση κινδυνεύει, να έχουμε λόγο και να πέρνομε πρωτοβουλίες που να ευαισθητοποιούν την κοινή γνώμη και να κινητοποιούν τις δυνάμεις εκείνες που θα βάλουν φραγμό σε τέτοιες εξελίξεις.

Σ αυτά τα πλαίσια βρίσκεται και η σημερινή μας ανακοίνωση και ο λόγος, η τύχη του ΚΑΜΠΟΥ, μιας κληρονομιάς που οφείλουμε όλοι οι Χιώτες και η Πολιτεία να διαφυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού.

Παρ' όλους τους τραυματισμούς που υπέστη μέχρι σήμερα, ο Κάμπος, παραμένει ότι καλύτερο έχει να παρουσιάσει η πόλη μας, μια πόλη που πνίγεται καθημερινά με την άναρχη δόμησή της, στο μπετόν και την ανυπαρέχτα ταυτότητάς. Είναι λοιπόν απαράδεκτο στο όνομα της "τουριστικής ανάπτυξης" να επιχειρείται βιασμός αυτής της περιοχής.

Την απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου της πόλης μας, για τον Κάμπο, τη θεωρούμε θετική μόνο που θα πρέπει να συνοδεύεται από πράξεις τέτοιες που να μην επιτρέπουν μεγάλες κλίμακες έργα στη περιοχή καταστρέφοντας έτσι το περιβάλλον με τη μορφή και τις συνθήκες τους.

Κατά την άποψή μας χρειάζεται ολόκληρη αξιοποίηση του Κάμπου μέσα στα πλαίσια της παράδοσης, της αρχιτεκτονικής και της υπάρχουσας οικονομίας. Η ενίσχυση της οικογενειακής κλίμακας έργων πιστεύουμε ότι συμβάλλει σ αυτή την κατεύθυνση. Πράττουμε επίσης προσπάθειες ώστε φορέας είτε Αρχόν που θα βρεσιαται μέσα σ αυτά τα πλαίσια.

Χίος 20 Μαρτίου 1989
Για το Δ.Σ. της ΕΛΜΕ-Χίου

Ο Πρόεδρος

Καλογεράς Γιάννης

Ο Γραμματέας

Αγρωγιώτης Νίκος